

Sygn. akt VI Ga 169/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska

Sędziowie: SO Anna Walus - Rząsa

SO Anna Harmata (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki Akcyjnej w R.

przeciwko: P. J. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda co do punktu II i III wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt V GC 428/12

I. oddała apelację,

II. zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej w R. na rzecz pozwanej P. J. (1) kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 169/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 września 2013r.

Pozwem wniesionym w postępowaniu elektronicznym powód (...) SA w R. wniósł o zasądzenie od pozwanej P. J. (1) kwoty 22.509,92 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu powyższego powód podał, że na podstawie zawartej umowy strona pozwana kupowała energię elektryczną oraz usługę dystrybucyjną i opóźniała się z zapłatą ceny, a części ceny w ogóle nie zapłaciła.

W dniu 5 lipca 2012r. został przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazujący pozwanej P. J. (1), aby zapłaciła powodowi kwotę 22.509,92 zł z ustawowymi odsetkami wskazanymi przez powoda w pozwie oraz kwotę 2.687,50 zł tytułem kosztów procesu.

Pozwana P. J. (1) złożyła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w części to jest co do kwoty 20.212,41 zł, wynikającej z faktury nr (...) oraz należności ubocznych odsetek związanych z tą fakturą oraz kwot 32,55 zł i 26,98 zł, uznając żądanie pozwu w zakresie kwoty 2.237,98 zł z odsetkami.

W uzasadnieniu wniesionego sprzeciwu pozwana podała, że podstawą dostarczania energii do jej firmy była umowa kompleksowa zawarta w dniu 11 marca 2011r. od tego momentu umowa weszła w życie, stąd pozwana nie może odpowiadać za stan i wskazania licznika sprzed tej daty. Pozwana zarzuciła, że przed dniem 11 marca 2011r. nie korzystała z energii elektrycznej w obiekcie przy ulicy (...) w J..

Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2012r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości, przekazując rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Krośnie.

Przy piśmie z dnia 27 listopada 2012r. powód ponowił żądanie pozwu, podtrzymując jako podstawę zawartą pomiędzy stronami umowę.

W odpowiedzi pismem z dnia 7 stycznia 2013r. pozwana podtrzymała swoje stanowisko, wskazując na brak zawartej umowy za okres którego dotyczy należność z faktury nr (...), zarzucając również brak zasadności żądania w zakresie odsetek.

Ustosunkowując się do powyższego powód pismem z dnia 8 marca 2013r. podtrzymał żądania pozwu, podnosząc, że dotychczasowy użytkownik – (...) sp. z o.o. w W. pismem z dnia 5 sierpnia 2010r. dokonał wypowiedzenia umowy sprzedaży energii. Pozwana pismem z tego samego dnia wystąpiła do powoda z prośbą o pozostawienie w obiekcie mocy 20 kW. Powód w związku z tym zawarł z dotychczasowym odbiorcą, tj. (...) Sp. z o.o. w W. porozumienie, na podstawie którego ten zobowiązał się do pokrycia opłaty wynikającej z różnicy mocy pomiędzy dotychczas zamówioną przez niego mocą, a zamówioną przez pozwaną. Pismem z dnia 8 marca 2010r. pozwana wystąpiła z wnioskiem o zmianę umowy za zabezpieczeniem podlicznikowym 40 A, potwierdzając tym samym, zdaniem powoda, że użytkuje lokal od 18 września 2010r. Stąd została ona obciążona opłatami za moc 20 kW za energię elektryczną za okres od dnia 18 września 2010r.

Sąd Rejonowy w toku prowadzonego postępowania przeprowadził dowody z zawnioskowanych dokumentów.

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2013r. Sąd Rejonowy w Krośnie zasądził od pozwanej P. J. (1) na rzecz powoda (...) SA w R. kwotę 2.237,98 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lutego 2012r do dnia zapłaty (I), w pozostałym zakresie powództwo oddalił (II), zasądzając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.907 zł tytułem kosztów procesu.

W uzasadnieniu dla niniejszego Sąd Rejonowy ustalił, iż P. J. (1) była od 1 lipca 2010r. najemcą lokalu położonego w J. przy ulicy (...). W lokalu przy ulicy (...) znajdował się także drugi użytkownik tego obiektu, tj. firma (...) sp. z o.o. w W., który pismem skierowanym do powoda z dnia 5 sierpnia 2010r. zwrócił się o rozwiązanie umowy sprzedaży energii. Pismem z dnia 5 sierpnia 2010r. pozwana zwróciła się do powoda z prośbą o pozostawienie 20 kW mocy i przepisanie umowy na jej firmę. W odpowiedzi na to pismo powód pismem z dnia 30 sierpnia 2010r. przedstawił pozwanej warunki, które musi spełnić, aby możliwe było podpisanie z nią umowy kompleksowej sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji. Kolejnym pismem z dnia 8 marca 2011r. P. J. (2), działający jako pełnomocnik pozwanej, zwrócił się do powoda o zmianę umowy za zabezpieczeniem przelicznikowym 40 A. Strony postępowania podpisały ostatecznie w dniu 11 marca 2011r. umowę kompleksową nr (...) sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji, obowiązującej od tego dnia. Jednocześnie w tym samym dniu został zainstalowany układ pomiarowo – rozliczeniowy. Powód wystawił pozwanej faktury z tytułu sprzedaży energii elektrycznej i wykonania usługi jej dystrybucji. Pierwsza z dnia 18 kwietnia 2011r. na kwotę 20.279,90 zł obejmowała okres od dnia 17 września 2010r. do dnia 11 marca 2011r. – druga na kwotę 2.237,98 zł z dnia 18 stycznia 2012r. obejmowała okres od dnia 15 listopada 2011r. do dnia 31 grudnia 2011r. Z tytułu opóźnienia płatności za fakturę nr (...) z dnia 29.07.2011r. na kwotę 1 827,83 zł powód naliczył pozwanej odsetki na kwotę 32,55 zł i notą odsetkową z dnia 22 listopada 2012r. wezwał ją do zapłaty naliczonej kwoty do dnia 27 października 2011r. W tym samym dniu wystawił

pozwaną notę odsetkową na kwotę 26,98 zł z tytułu opóźnienia w płatności faktury (...) z 30.09.2011r., wzywając pozwaną do zapłaty w terminie do dnia 15 grudnia 2011r.

W oparciu o powyższe Sąd Rejonowy zważył, iż roszczenie powoda dochodzone w pozwie było zasadne jedynie co do kwoty 2.237,98 z ustawowymi odsetkami.

Sąd Rejonowy wskazał, iż powód we wniesionym pozwie wyraźnie powołał się na zawartą z pozwaną umowę na sprzedaż energii elektrycznej oraz usługę dystrybucyjną dostawy tej energii oraz okoliczność opóźnienia się pozwaną w zapłacie ceny. Wobec stanowiska pozwaną wyrażonego w odpowiedzi na pozew z dnia 7 stycznia 2013r., powód stwierdził, że za pomocą czynności konkludentnych pozwana pobierała energię do obiektu w J. przy ul. (...) od miesiąca września 2010r. W ocenie Sądu Rejonowego twierdzenia powoda w tym zakresie nie zasługiwały na uwzględnienie, skoro powód na poparcie swoich twierdzeń powoływał się na pismo pozwaną z dnia 5 sierpnia 2010r. o pozostawienie 20 kW mocy przydzielonej do tej pory firmie (...) sp. z o.o. w W., a w oczywisty sposób z pisma powoda do pozwaną z dnia 30 sierpnia 2010r. wynikało, że do zawarcia kompleksowej umowy na sprzedaż energii elektrycznej konieczna będzie modernizacja instalacji w zakresie, który powód wskazywał w treści tego pisma. Brak wykazania przez powoda, stosownie do treści art. 6 kc, że pozwana takie warunki spełniła, w konsekwencji czego powód wydał zatwierdzającą decyzję i zawarł z pozwaną stosowną umowę przed dniem 11 marca 2011r. Powoływanie się przez powoda na pismo z dnia 8 marca 2011r. jako na pismo wskazujące na zmianę umowy nie mogło w ocenie Sądu Rejonowego odnieść żadnych skutków prawnych. Samo podpisanie umowy między stronami, jak również zainstalowanie przez powoda układu pomiarowo – rozliczeniowego nastąpiło w dniu 11 marca 2011r. i brak jest jakichkolwiek wcześniejszych dokumentów pisemnych, czy też wykazania innymi wnioskami dowodowymi okoliczności świadczących o obowiązywaniu jakiegokolwiek umowy w tym zakresie między stronami przed dniem 11 marca 2011r. Jako nieuprawnione Sąd Rejonowy ocenił twierdzenia powoda, jakoby umowa taka miała strony obowiązywać już od września 2010r., albowiem powód nie przedstawił na to wystarczających dowodów. Za takie nie mogło być uznane pismo pozwaną do powoda z dnia 5 sierpnia 2010r., albowiem z odpowiedzi z dnia 30 sierpnia 2010r. wynikało, że pozwana musi spełnić jeszcze szereg warunków koniecznych do podpisania umowy, ani pismo pozwaną z dnia 8 marca 2011r., albowiem jego konsekwencją było właśnie zawarcie umowy w dniu 11 marca 2011r. Wystawiona zatem przez powoda w dniu 18 kwietnia 2011r. faktura obejmowała okres od dnia 17 września 2010r. do dnia 11 marca 2011r. a zatem okres przed podpisaniem przez strony umowy o dostawę energii elektrycznej, stąd Sąd Rejonowy powództwo w tym zakresie oddalił. Sąd oddalił również pozew z wystawionych przez powoda not odsetkowych. Nota odsetkowa na kwotę 32,55 zł dotyczyła opóźnienia w płatności kwoty 20.212,41 zł z nieuwzględnionej przez Sąd w przedmiotowym pozwie faktury VAT nr (...) z 18.04.2011r. Druga zaś nota odsetkowa dotyczyła faktury, której powód w ogóle nie dołączył zarówno do pozwu, jak i później w toku postępowania.

Od powyższego wyroku apelację złożył powód zaskarżając go w części oddalającej powództwo co do kwoty 20.271,94 zł (II) oraz w części orzekającej o kosztach postępowania (III).

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 6 kc w zw. z art. 60 kc przez błędną jego wykładnię, polegającą na przyjęciu, że powód w świetle zebranego materiału dowodowego nie wykazał, iż pozwana w spornym okresie od września 2010r. do marca 2011r. pobierała energię do obiektu prowadzenia swojej działalności gospodarczej w J., a co za tym idzie poprzez czynności dorozumiane zawarła z powodem umowę sprzedaży energii elektrycznej i była zobowiązana do zapłaty ceny z tego tytułu,

2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału w skutek obrazę przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj.:

a. art. 233 § 1 kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie na skutek dokonania oceny dowodów:

- w sposób nie wszechstronny, bowiem z pominięciem dowodów obejmujących pisma powódki z dnia 5 sierpnia 2010r. i z dnia 9 marca 2011r. oraz umowę najmu z dnia 1 lipca 2010r., z których jednoznacznie wynikało, iż od dnia 1

lipca 2010r. była jedynym użytkownikiem lokalu, do którego dostarczana była energia i że prąd był jej niezwłocznie potrzebny do prowadzenia działalności gospodarczej,

- w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego przyjmując, że pismo powoda z dnia 30 sierpnia 2010r., w którym powód wskazywał na konieczność modernizacji układu pomiarowego dla zawarcia umowy sprzedaży energii jednoznacznie przesądza o niepobieraniu tej energii przez pozwaną w okresie od września 2010r. do marca 2011r. podczas gdy z pisma tego wynika jedynie, że są to warunki niezbędne do zawarcia umowy, a nie technicznego pobierania prądu i pozwana mogła ten prąd pobierać przy funkcjonującym dotychczas układzie pomiarowym,

- w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania. W świetle powyższych zasad oraz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie do zaakceptowania są ustalenia Sądu I instancji, że to pozwana, która od początku podkreślała swoje zainteresowanie poborem energii i była jedynym użytkownikiem lokalu stanowiącego punkt poboru energii, pobierała prąd, podczas gdy prąd był dostarczany co wynika z faktur załączonych do pozwu,

b. art. 231 kpc poprzez bezzasadne nie przyjęcie domniemania faktycznego pobierania energii przez pozwaną od września 2010r. do marca 2011r., mimo istnienia ku temu przesłanek ustawowych.

Mając powyższe na uwadze powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej kwoty 20.271,94 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi jak w pozwie oraz kosztów postępowania za obie instancje.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż przepisy prawa zezwalają na każdą postać złożenia oświadczenia woli i dlatego brak jest przyczyn dla których umowa sprzedaży energii nie mogłaby zostać zawarta w sposób dorozumiany, również poprzez czynności konkludentne. Sąd I instancji w swej argumentacji podważył moc dowodu w postaci pisma z dnia 5 sierpnia 2010r. w którym to pozwana wystąpiła z wnioskiem o pozostawienie w przedmiotowym obiekcie mocy 20 Kw oraz przepisanie na nią umowy sprzedaży energii, w uzasadnieniu wskazując, iż będzie lokal użytkowała do czego niezbędny jest prąd. Wbrew stanowisku Sądu treść pisma z dnia 30 sierpnia 2010r. nie wykluczała okoliczności, iż pozwana do czasu podpisania umowy mogła faktycznie i technicznie pobierać prąd, tyle że przy dotychczasowych parametrach układu pomiarowego, pismo to obejmowało przesłanki do zawarcia umowy i poza sporem jest, iż doszło do tego dopiero w 2011r., ale pozwana pobierała prąd bez formalnego zawarcia umowy. Skoro pozwana była jedynym użytkownikiem lokalu, a prąd był dostarczany, to dostarczanie prądu przez powoda oraz jego pobieranie przez pozwaną stanowiły w istocie wykonywanie umowy sprzedaży energii przez strony, zaś jej formalne zawarcie stanowiło jedynie potwierdzenie istniejącego już stanu rzeczy. Apelujący zarzucił, iż Sąd I instancji pominął i nie odniósł się do twierdzeń powoda odnoszących się do faktu, że pozwana reprezentowana przez pełnomocnika P. J. (2) wynajęła lokal od przedsiębiorcy występującego pod firmą (...), działającego poprzednio w formie spółki cywilnej, w której współnikiem był P. J. (2) i powyższe powiązania osobowe jednoznacznie wskazywały, iż pełnomocnik reprezentując pozwaną miał pełną wiedzę o poprzednim najemcy, o planowaniu przez niego opuszczeniu lokalu i o możliwym terminie rozpoczęcia działalności w w/w lokalu. W kontekście powyższego zachodziły przesłanki do zastosowania przez Sąd domniemania faktycznego przewidzianego w art. 231 kpc, z którego należało wywnioskować, że pozwana pobierała prąd dostarczany do przedmiotowego lokalu, zawierając tym samym z powodem umowę sprzedaży energii w sposób dorozumiany i w konsekwencji ciążył na niej obowiązek zapłaty ceny z tego pobranego prądu.

Strona pozwana na rozprawie apelacyjnej wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda nie jest uzasadniona.

Zarzuty apelacji zarówno w zakresie obrazu prawa materialnego w postaci art. 6 kc w zw. z art. 60 kc jak również prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 kpc i art. 231 kpc nie znalazły odzwierciedlenia w rzeczywistym stanie sprawy.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił wiarygodność i moc dowodów, czyniąc na ich podstawie właściwe ustalenia faktyczne.

Apelacja powoda sprowadzała się w istocie do zarzutu, iż materiał dowodowy zebrany w sprawie pozwolił na stwierdzenie, iż pozwana korzystała w prądu dostarczanego przez powoda i w związku z tym poprzez korzystanie z tegoż prądu doszło do zawarcia umowy pomiędzy powodem, a pozwaną, pozwalającej na obciążenie pozwanej należnością za prąd pobrany za okres od 17.09.2011r. do 11.03. 2011r.

W ocenie Sądu Rejonowego zawarcie umowy nastąpiło w dniu 11.03.2011r. i na podstawie umowy dopiero od tej daty powód mógł skutecznie domagać się należności z umowy wynikającej; brak bowiem podstaw dla uznania, iż do zawarcia umowy, w tym poprzez czynności konkludentne doszło przed tą datą.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego.

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd Rejonowy nie pominął dowodów w postaci pisma powódki z dnia 5 sierpnia 2010r. i z 8 marca 2011r., a także umowy najmu z dnia 1 lipca 2010r. W poczynionych ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy bowiem ustalił, iż pozwana była od 1 lipca 2010r. najemcą lokalu położonego w J. przy ul. (...) i że pismem z dnia 5 sierpnia 2010r. zwróciła się do powoda o pozostawienie 20 kW mocy i przepisaniu umowy na jej firmę oraz iż pismem z dnia 8 marca 2011r. P. J. (2) działając jako pełnomocnik pozwanej zwrócił się do powoda o zmianę umowy za zabezpieczeniem przelicznikowym 40 A. Sąd Rejonowy nie pominął więc w/w dowodów, ale na ich podstawie poczynił ustalenia ściśle i konkretnie z tychże dowodów wynikające w sposób prawidłowy. Z powyższej korespondencji Sąd Rejonowy nie wywiódł jedynie wniosków zbieżnych z wnioskami powoda tj. o pobieraniu energii przez pozwaną i w konsekwencji zawarciu przez nią umowy poprzez czynności konkludentne. Sąd Rejonowy twierdzenia powoda w tym zakresie ocenił jako bezzasadne zestawiając powyższe pisma z pismem powoda z dnia 30 sierpnia 2010r. w którym powód przedstawił pozwaną warunki, które musi spełnić, aby możliwe było podpisanie z nią umowy kompleksowej sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji. Wnioski wywiedzione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy są prawidłowe. Sąd ten zbadał bowiem czy strony zawarły umowę skoro z umowy właśnie powód wywodził roszczenie o zapłatę ceny i nie znalazł podstaw dla powyższego. W ocenie Sądu Okręgowego analiza materiału dowodowego zebranego w aktach sprawy nie pozwoliła na przyjęcie, iż powód wykazał, iż przez czynności konkludentne strony zawarły umowę sprzedaży energii elektrycznej i dystrybucji, a tym samym na jej podstawie pozwana zobowiązana była do zapłaty ceny z tego tytułu. Sąd Rejonowy zasadnie skoncentrował się na zbadaniu czy powód na który spoczywał ciężar dowodu wykazał, iż pomiędzy stronami taka umowa przed dniem 11 marca 2011r. została zawarta. Sporna faktura, a to wystawiona w dniu 18 kwietnia 2011r. obejmowała bowiem okres od 17 września 2010r. do 11 marca 2011r. i powód opierając swe powództwo na umowie winien wykazać, iż w tym okresie pomiędzy stronami obowiązywała umowa o treści pozwalającej mu na żądanie w wysokości objętej fakturą VAT nr (...). Otóż słusznie Sąd Rejonowy przyjął, iż tej okoliczności nie wykazał. Za niniejszym przemawia logiczna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonana poprzez chronologiczne zestawienie i ocenę treści wzajemnej korespondencji wymienionej między stronami. Podkreślić bowiem należy, iż naprowadzone przez powoda zawarcie umowy za ten okres poprzez czynności konkludentne wymagało wykazania zachowania obu stron, jednoznacznie akceptującego wolę w tym zakresie, w tym także akceptacji wzajemnych uprawnień i obowiązków o treści jak w powołanej przez powoda umowie z dnia 11 marca 2011r. (skoro ta wg niego miała stanowić jedynie potwierdzenie aktualnego stanu rzeczy k- 75). Wbrew temu co twierdzi powód nawet fakt pobierania przez pozwaną prądu nie powodował jeszcze po jej stronie zobowiązania umownego w tym zakresie i brak podstaw, aby przyjąć, iż akceptacja niniejszego nastąpiła w treści korespondencji. Z umowy najmu istotnie wynikało, iż w dniu 1 lipca 2010r. (...) oraz P. J. (1) zawarły umowę najmu lokalu użytkowego w miejscowości J. przy ul. (...) i istotnie w dniu 5 sierpnia 2010r. firma (...) Sp. z o.o. zwróciła się do powoda o rozwiązanie umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji w związku z zaprzestaniem poboru energii elektrycznej. Pismem z tego samego dnia pozwana zwróciła się z prośbą o pozostawienie 20 kW mocy i przepisaniu umowy na jej firmę powołując się na fakt, że będzie użytkować teren i prąd jest jej niezbędnym do funkcjonowania, czym wprawdzie wyraziła wolę zawarcia umowy co do 20 kw mocy, tyle tylko, że powód pismem z dnia 30 sierpnia 2010r. poinformował ją, iż zawarcie umowy

możliwe będzie po wykonaniu modernizacji instalacji elektrycznej w zakresie w tym piśmie wskazanym i w oparciu o otrzymane dokumenty zostanie sporządzona nowa umowa kompleksowa. Z pisma tego wynikała więc jednoznacznie odmowa zawarcia z pozwaną umowy w aktualnym stanie rzeczy. W tym kontekście brak logicznych podstaw dla twierdzeń czy domniemań w oparciu o art. 231 kpc, iż wbrew jednoznacznemu stanowisku strony powodowej, strony jednak zawarły umowę, a więc jednoznacznie wyraziły wolę zawarcia takiej umowy, tyle że nie pisemnie, ale przez czynności konkludentne. Brak takich podstaw nawet w przypadku gdyby ustalić, iż pozwana prąd pobierała, również zważywszy na możliwość pobierania prądu bezumownie, co jednak nie stanowiło przedmiotu niniejszego postępowania zważywszy na podstawę żądania - umowę. Wniosków zgodnych z powodem nie sposób wywieść również z pisma z dnia 8.03.2011r. podpisanego przez pełnomocnika strony pozwanej, zgłaszającego zapotrzebowanie mocy za zabezpieczeniem przelicznikowym 40A. Niniejsze pozostaje po prostu w zbieżności z podpisaną dniu 11.03.2011r umową. dotyczącą właśnie mocy umownej 20 kW przy prądzie znamionowym zabezp. przelicznikowego 40A.

Stąd też stwierdzając brak zasadności zarzutów apelacji, orzeczono jak w sentencji na mocy art. 385 kpc. O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sprawy na zasadzie art. 98 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc.

Zarządzenie:

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć peł. powoda
2. Po dołączeniu zpo od w/w akta sprawy zwrócić SR w Krośnie.